

Catalunya avui

written by Sebastià Sardiné | 31 de desembre de 2018

No seré jo qui esmenarà cap plana de lluïts opinadors i opinaires catalans, després de la pseudo bilateral cimera entre el poder i el seu súbdit. És més efectiva una conversa de cafè prop de *Las Cortes* o a la llotja del Bernabeu, que tot allò acordat en La Llotja i Pedralbes, debatut –autocomplaença– en totes les tertúlies radiofòniques, televisives, diaris i xarxes socials catalanes, àdhuc, en el mateix Parlament on s'abraonen mal educadament contra el president de Catalunya, els Populars-Ciutadans, amb VEU llatina, que no parlen, sinó que escupen malaltisses flegmes contaminants, de mala mena, mentre els put l'odi que esperona la invasió amb violència i estralls, vella tàctica de guerra que venen com a munició a la Gran Castella ampliada, amb altres versions de l'*A por ellos* i més 155, mentre l'unionisme d'estat, neo-colonialista, des de les clavegueres, van fent la feina soterrada, guanyant temps, que és un perdre'l nosaltres, en tenir ells tot el poder i cap nosaltres. Som autonomia vigilada.

Quina és doncs la nostra situació:

1. Polítics presos, exiliats, procediments judicials i judicis a llarg termini, ben gestionats i defensats. Altres instruccions col·laterals contra alcaldes, regidors i població conformen un paquet d'actuacions judicials que no poden pas distraure'ns de la nostra fita.
2. Un Parlament i un Govern que ha d'atendre el dia a dia, condicionat com està i mancat de recursos. La seva tasca urgent, hauria d'incloure l'aprovació, abans de les municipals, d'una llei electoral pròpia d'acord amb la Democràcia Directa i Participativa, llistes obertes, no professionalització de la política, eleccions de

revocació, Catalunya Circumscripció Única, cens universal, vot electrònic i altres mesures que el poble clama des de fa anys; els polítics processistes sordegen, ni atenen el clam, ni volen implementar aquestes lleis –dèficit democràtic– d'aquí les Primàries. La seguretat nacional i el control del territori coixeja, la nostra llei hauria d'incloure mesuradament, en defensa del país, a bombers, agents rurals i cos de voluntaris, tots amb recursos suficients. La hisenda pròpia hauria d'estar –potser ho està– preparada tècnicament per recaptar tots els impostos aplicant tècniques avui ja existents. Els partits estan en obsolescència no programada. Ja no responen a les necessitats de la gent. Els polítics actius s'haurien d'oferir per anar a les eleccions vinents al Parlament Europeu i Diplocat. Aquí ens cal foc nou. Els polítics pro dret a decidir, han d'entendre que el poble que va votar l'1-0/2017, no vol més autonòmiques ni generals. L'acció de govern no pot endarrerir estratègies del punt 3 següent.

Entre els punts 1 i el 2, jugant amb “qui dia passa, any empeny”, es van vestint d'estructures derivades, es digui Fòrum aquí, i allà, CxR. Fan el seu paper. Un allargar la decisió d'activar la República efectiva. Entre Lledoners i Waterloo hi ha massa distància.

3. El poble de l'1-0 està sempre mobilitzat i territorialment organitzat. Que tenim:

1. L'AMI amb molts municipis pro DaD. Hi manquen les grans capitals i ciutats que cal guanyar i la cabdal Barcelona (gran ciutat del món i futura capital).
2. L'Assemblea de càrrecs electes. On és? Què se n'ha fet?, l'han afogada els polítics? Sí. Però la

necessitem. S'ha d'activar. Ara.

3. A França, les armilles grogues volen organitzar una iniciativa legislativa per canviar el Sistema. Aquí, des de l'ANC, es va organitzar el 2015 el **SIGNA UN VOT per a la INDEPENDÈNCIA**, recollint, basant-se en el **DRET de PETICIÓ, més de 750.000 instàncies** que en el punt 2 hi deia, que si el punt 1 (dialogar amb Estat i obtenir un Referèndum vinculant no era possible) calia proclamar (i publicar) la INDEPENDÈNCIA segons lleis internacionals. DUI. Aquestes instàncies varen superar amb nota la Comissió parlamentària del Dret de Petició, per ser aprovada la PETICIÓ per UNANIMITAT de tots els partits, amb acord de portar solemnement L'ACORD al Parlament, perquè aquest decidís. Com és que no s'ha fet? Per què aquest menysteniment? Cal exigir que, amb urgència, es porti al Parlament, i es decideixi. Per respecte als signants, molts d'ells polítics actius, presos o exiliats.
4. Òmnium i ANC com a grans organitzacions arreu del país, tenen capacitat de convocatòria, presa de decisions, accions i recursos.
5. CDR. Ja han demostrat la seva vàlua i efectivitat. Ens faran costat.
6. La gent de l'1-0/2017 segueix activa, ho ha demostrat el 21D/17, 11-09/18 i el 21D/18 i sempre. Els votants de l'1-0 volen la Independència publicada i, amb ella, la República Catalana efectiva i la volen abans no s'emportin els empresonats a Madrid. Se'ls emportin o no, tots plegats hem de **cercar UN/UNA LÍDER** que, aglutinant-nos transversalment i unitària, a tots, entorn dels valors republicans i la publicació de

la República, forci al Parlament a aixecar la suspensió i el poble, amb tota la gent del punt 3 fent-los costat, on s'estimi adient, proclamí i publiqui, *erga omnes*, la República Catalana.

CONCLUSIÓ: En estar el president Puigdemont *out side*, cal cercar un/una LÍDER ALLIBERAT/DA, amb nervi, valent/a, amb un equip de gent activa, compromesa, capaç, que forci el Govern a aixecar la suspensió, que formi una junta/assemblea amb proposta de govern provisional de la República i atengui, en el que és aprofitable, el que ja està regulat en la Llei de Transitorietat i de Referèndum, amb les variants dites respecte a la nova llei electoral i cens.

TINGUEM EN COMPTE: Conflicte Gran Bretanya-Irlanda principis S-XX. Ara, la via escocesa o canadenca no semblen pas possibles. El "Gobierno" sempre unionista, no aportarà cap solució efectiva, té el poder i tot el temps del món. Saben jugar a política sense fer un pas enrere. Ni a curt ni a llarg termini no sembla que hi hagi res a fer. L'Estat té molta força i la farà servir. En tots els camps. Tot i això, dialogar amb vocació d'acordar és positiu, o una maniobra dilatòria.

ACLARIMENT: Iugoslàvia era una federació-confederació forçada per un gran dictador, diferents religions i amb un gran exèrcit controlat pels Serbis. España és un Estat amb autonomies forçades, la nostra conquerida, amb cert grau de competències condicionades. Té un gran exèrcit controlat per la Gran Castella i l'article 8 CE. Eslovènia va voler exercir el seu dret a decidir i Sèrbia, violentament, la va envair provocant ells els morts. Eslovènia és independent. Kosovo també, i Macedònia, i altres. Que farà España o La Gran Castella? Ara, Sèrbia tolera la situació sota la vigilància internacional. España no ha reconegut Kosovo, per què? Evident.

LA DECISIÓ: Com diu l'advocat Anwar i molts altres, també la història, **només el poble afectat, la nació catalana,** titular de tots els drets polítics, **pot decidir, ara, el seu futur dins del seu territori.** Volem la República per tenir una societat més avançada, més social, més justa i en comunió amb la natura. La volem, per a tothom, solidària, també pels adversaris propers i pels veïns, amb qui mantenir relacions agermanades. Pedro Sánchez pot passar a la història per haver solucionat positivament el Cas dels Catalans o per aplicar violència. Una altra Espanya i una altra Europa és possible.

Aquesta és la situació. Madrid la coneix. **Hem de decidir. Nosaltres. No ells.**